

men tværtimod giver det ligesom den rette Kulør, naar De sige: Vi ville Forhandling — det hørte jeg engang en Rigsdagsmand sige — med Protest i. Det er Forhandling at arbejde saa længe, vi sidde; men Protesten er den, at vi selv bestemme vort Arbejde paa Finantsloven, og at Finantsloven ikke kommer det nuværende Ministerium til Nytte. Og nu Folkethinget! Jeg kunde paaberaabe mig ansete Mænd blandt Dem, som fuldt ud billige den Betragtning, eller have billiget den Betragtning, at intet Andet stemmede under disse Forhold med Folkethingets Værdighed, end at værgе os imod, at dette Ministerium blev sat paa lovlig Grund. Men jeg skal i Dieblicket ikke gaa nærmere ind paa at dokumentere dette, jeg forbeholder mig det kun, hvis det skal ønskes. Naar man synes, jeg staar ene med denne Betragtning nu, da maa Mærket hertil ligge hos Andre, ikke hos mig. Og naar De nu se hen til Bælgerne, mine Herrer, saa er det min Opfattelse, at den Politik, der er ført under denne Valgperiode, har stuffet Sneise Tusinder af Bælgere, og de gennemgaa atter og atter Folkethingets Resolutioner og dets Lederes Udtalelser og kunne ikke finde Spor af Samstemning mellem Stillingen nu, og hvad de havde ventet, den skulde være. Heller ikke have de, der hengave sig til det nye Program om Angrebskrigen ved Forhandling og senere, da Angrebskrigen faldt, om Forhandling, heller ikke de have følt sig tilfredsstillende; thi de se i Virkeligheden, naar de se paa Resultaterne, kun Stuffelse paa Stuffelse. Derjom man nu vende tilbage til en bestemt Kampstilling overfor Ministeriet Estrup — og jeg vil gjentage, at den Stilling indtager man, naar man ved at stemme for Forslagets Tilbagevisning til Udvalget betegner, at fra dette Folkething faar Ministeriet ingen Finantslov bevilget — da er det min Overbevisning, at det vilde finde jublende Bifald blandt alle Landets sande Grundlovsvenner, ogsaa blandt dem, der hidtil ligesom med nogen Forhaabning have sluttet sig til en anden Stilling, en opgivende Stilling, drivende med i det, man kalder Forhandling, og de Herrer ville ved at indtage en saadan Stilling ei blot — hvilket den hidtil indvundne Erfaring forekommer mig at kunne tale for — samle Dem om et Program, det gamle Program, som er klart og utvetydigt, men ligejaa sikkert ville De ved de kommende Valg, der komme til Sommer eller til Vinter, se Bælgerne stoffes enige om Valgtribunerne og jende Dem styrkede ind i Deres Kampstilling overfor dette Ministerium. Jeg tror, det vil være paa høie Tid at tage

denne Stilling; thi den Maade, hvorpaa man nu behandler Folkethinget, den, som det forekommer mig, fuldstændige Uegyhdsighed, som Reaktionen nu, efter den Eftergivenhed, Folkethinget har vist, nærer for det, synes jeg kunde og maatte opmuntre til at staffe sig ved sin Holdning den gamle Respekt tilbage. Thi det nytter jo ikke at negte det, tidligere havde man virkelig en Følelse af, at det, man begit, var farligt for Ministeriet selv; de krampagtige Bestræbelser, som de ved en feilagtig Fortaalelse af den Karakter, vor Stilling og Kamp havde, udfoldede for at virke nedslaaende paa Bælgerne med Politiforanstaltninger, flyvende Domstole, Processer, Fængslinger, provisoriske Love, den ene efter den anden, alt dette viste virkelig, at de den Gang havde Respekt og egentlig endnu større Frygt for en kraftig Bevægelse i et saadant Demokrati, altsaa Respekt og tildels Frygt for Demokratiet, og det var under en rigtig Følelse af, at det, de havde gjort og fremdeles fastholdt, var af den Bestaffenhed, at der i mange Lande ikke vilde være gaaet saa mange Dage, som der her er gaaet Ar, før det var blevet retableret. Nu veed jeg ikke, at der er Spor tilbage af denne Agtelse for et Folk, hvis Frihed er trænket. Man siger, at det var ikke saa lysteligt heller for Demokratiet; men der var i Virkeligheden ingen Fare derved. Vi maatte jo hende overordentlig lidt til Historien om Bevarelsen af Friheden i andre Lande, naar vi vilde negte, at hvad vi i denne Henseende kunne siges at have lidt her, er jo ikke til at tale om, og hvad angaar vor Maade at leve et saadant Liv paa, da er det jo klart, at naar man vil indtage en Kampstilling, naar man ikke vil, at Ret og Uret skulle flyde sammen — og det er jo i Grunden ligegyldigt, om det er Provisorister eller ikke Provisorister, om det er Høire eller Venstre, der er Tale om, naar de dog i Grunden ville det Samme: Bevare det nuværende Ministerium — naar man ikke vil det, men tager en bestemt Stilling paa Grundloven imod Ministeriet, saa kan det ogsaa ske med den No, som passer for det danske Folk, og der nærer jeg ikke Tvivl om, at i Forening med alle tidligere Grundlovsvenner, ogsaa vore nuværende Førelere, bliver Seiren vor. Under det derimod med Ministeriets Lovfæstelse og Anerkjendelse fra Folkethingets Side, kan jeg ikke negte, er Nederlaget og Stammen vor, og Følgerne blive i højeste Grad beklagelige for det Folk, hvis Talsmænd vi ere. — Jeg tillader mig derfor at anbefale Dem, at Sagen vises tilbage til Udvalget, og at dette betyder: Intet Forlig med dette Ministerium; for vort Bed-